

LaBeckett

Una gossa en un descampat de Clàudia Cedó

GR&C | Festival
de Barcelona

Direcció: Sergi Belbel

Text escrit en residència a la Sala Beckett

Del 25/06 al 29/07/2018

De dimarts a dissabte a les 20:30h. Diumenge a les 18:30h

La Júlia i en Pau esperen un nen. Ella està de cinc mesos quan l'embaràs es complica. Arriben a l'hospital esperant que els diguin que el mal de panxa és normal, però se'ls queden ingressats. En una setmana hauran de fer-se a la idea que perden el seu fill. Passaran per moments difícils, intensos, feliços, dramàtics i còmics, tot alhora, tot un garbuix.

Una gossa en un descampat explica la història de superació d'aquesta parella que, com tantes d'altres, haurà d'enfrontar-se al fet de parir una criatura morta. Aprendre alguna cosa de tot això. Plantar cara al monstre de les pròpies pors. Descobrir que tens uns recursos amagats en un racó del teu soterrani que surten quan els necessites, quan els invoques.

Fotografia: Kiku Piñol

El dia 5 de juliol hi ha col·loqui postfunció amb Natàlia Artigas, experta en acompanyament al dol perinatal

Fitxa Artística

Autoria: **Clàudia Cedó**

Direcció: **Sergi Belbel**

Repartiment: **Pep Ambrós, Anna Barrachina, Queralt Casasayas, Vicky Luengo, Xavi Ricart i Maria Rodríguez***

Escenografia: **Max Glaenzel**

Espai sonor: **Jordi Bonet**

Il·luminació: **Kiko Planas**

Vestuari: **Mercè Paloma**

Caracterització: **Coral Peña**

Fotografia promocional: **Kiku Piñol**

Vídeo promocional: **Raquel Barrera**

Assistència de so: **Iker Rañé**

Ajudant de direcció: **Antonio Calvo**

Ajudant d'escenografia i regidoria: **Marta Geòrgia**

Estudiant en pràctiques: **Madelaine Lopez**

Durada: **1h 30min**

Agraïments: **Parc de Bombers de Llevant, Hospital Universitari de Girona Dr Josep Trueta, Lluís Robirola, Matilde Castillo, Ramon Cedó, Maria Cedó, Marta Iglesias, Anna del Barrio, Natàlia Artigas, Sònia, Laura Càrdenas i Sònia Gómez**

Una producció de la **Sala Beckett** i del **Grec 2018 Festival de Barcelona**

*En aquesta obra, el personatge protagonista (Júlia) està desdoblada en dos (Júlia 1 i Júlia 2).

Els dies imparells, Vicky Luengo fa de Júlia 1 i Maria Rodríguez fa de Júlia 2.

I els dies parells Maria Rodríguez fa de Júlia 1 i Vicky Luengo fa de Júlia 2.

Temporada 2017/2018

Consulta tota la nostra programació a www.salabeckett.cat • T.: 93 284 53 12

Segueix-nos a les xarxes i descobreix tot el que passa a la Beckett!

[facebook.com/SalaBeckett](https://www.facebook.com/SalaBeckett)

[instagram.com/salabeckett](https://www.instagram.com/salabeckett)

[@salabeckett](https://twitter.com/salabeckett)

Sala Beckett
Obrador Internacional
de Dramatúrgia

Estava embarassada de cinc mesos quan vaig perdre el meu fill. L'embaràs se'ns va complicar i vam haver de prendre una decisió difícil, la de l'avortament, ja que jo estava en risc. Vaig haver de passar pel dilema, per les hormones, pels canvis de plans... I per un part. Jo no ho sabia, però amb cinc mesos es fa així. La psicòloga de l'hospital (ara li agraeixo molt!) ens va explicar que és el millor, que parir la criatura i veure-la t'ajuda a tancar el cicle. Jo vaig pensar "Que dur! No ho podré fer!", per a mi era la pitjor de les pors: veure el petit, que naixeria sense vida. L'experiència va ser molt intensa, la més intensa que he viscut mai. Vaig estar una setmana ingressada. Vaig passar molta por imaginant el que viuria, imaginant el descampat per on hauria de passar. Temia explotar de dolor en el moment en què veïés el meu fill. Però no va ser així. Vaig passar per moments difícils, sí; però també per moments en què t'uneixes amb els teus o coneixes una part de tu que no sabies que existia. I al final de tot, va ser mirant el petit nadó mort, que aguantava la infermera davant meu, que vaig comprendre que m'havia equivocat, tenint-li por a aquell moment. El petit contenia tota la bellesa del món. Va ser el moment més bonic i delicat que he viscut mai. La Júlia, la protagonista de l'obra, diu en una escena que "la por és l'aura de misteri que envolta una experiència que encara no has viscut. Quan la vius, l'aura desapareix, i tot es torna més real; com si un milió de gotes de rosada caiguessin de sobte convertides en aigua". Tots tenim el nostre descampat. Un indret àrid que hem hagut de travessar en algun moment de la nostra vida. Una experiència dura, una decisió difícil, una pèrdua que va arribar sense avisar, una guerra que no volíem batallar. Són moments que hem d'afrontar sí o sí. No pots pas fugir-ne! Els teus terrors s'aglutinen davant teu com un exèrcit armat. I tu, sola, avances cap a ells com un animal espantat. Trepitges deixalles, coses que creus que no tenen sentit, només fan mal i prou. El que no esperes és que, allà, al mig del descampat, hi ha una força estranya. Una empenta dels propis morts o una embranzida dels vius, no ho sé. Alguna cosa que et fa tornar més poderosa, més sàvia. I llavors, t'adones que hi ha vida, en aquell indret. Que les deixalles no eren deixalles, en realitat. I que tu tens uns mil·límetres més d'alçada. L'obra parla d'això, de trobar sentit a les coses que colpegen. Escrivint-la he rellegit aquest meu descampat i li he trobat una llum més bonica. Com quan tornes a un lloc on vas estar de nit. I ara és el capvespre i la llum del sol cau tan bonica damunt els objectes, que els atorga una bellesa extraordinària. I tu ets allà, palplantada, sense entendre com és que no l'havies vista, aquesta bellesa, la primera vegada que hi havies estat. Però és el retorn, és l'escriure, és el fet artístic. És això, el que ha fet sortir el sol. El teatre té aquest poder, de compartir el dolor i apropar-nos els uns als altres. "Un mateix cos adolorit que respira amb els arbres i amb els altres. Que no saps on acabes tu i on comença l'altre. El dolor junt, el dolor barrejat. Un dolor que s'escola pels peus i s'escampa pel terra i puja per les cames de les infermeres, que et miren sabent el que sents. I per les cames de les actrius que interpreten el dolor dels altres i per les cames del públic que plora el dolor dels altres."

La decisió d'escriure l'obra va caure una mica pel seu propi pes. Com quan tens set i beus. Per a mi, ha estat un crit a la vida, una manera de rendir homenatge a aquesta criatura que no ha pogut tenir la vida que jo li havia imaginat. La meua manera d'explicar el que vaig sentir, de compartir-ho, i d'adonar-me del mateix que la protagonista descobreix a l'obra: que fins i tot les ombres més obscures no fan tanta por quan se les il·lumina.

Clàudia Cedó

Clàudia Cedó

Psicòloga, directora i dramaturga teatral.

Llicenciada en Psicologia a la UAB l'any 2005, graduada en Art Dramàtic el 2009 i formada en teatre de l'oprimit. Treballa com a psicòloga al Departament de Justícia de la Generalitat i el 2006 crea Escenaris Especials, projecte que utilitza el teatre com a eina d'expressivitat amb un centenar d'alumnes amb paràlisi cerebral, autisme, en deshabitació de tòxics, amb malaltia mental o discapacitat. Imparteix cursos de teatre com a eina d'intervenció psicològica al Col·legi Oficial de Psicòlegs de Catalunya, a la UAB, al Caixa Fòrum i a la Federació Autisme Espanya. Com a actriu, ha participat en una vintena d'espectacles, com ara *Nada nuevo que contar* de Pocapuc Teatre, *El bon malalt* de Lluís Elias, *Pervertimento*, dirigida per Xicu Masó, o *Tänzerin hinter Stacheldraht*, de la companyia Dokumentartheater -Espectacle estrenat a Berlín, guanyador del Premi al Millor Muntatge al Festival Internacional de Teatre de Minsk i al Festival de Teatre de Mònaco-.

Com a dramaturga i directora, ha treballat en una vintena d'espectacles, com ara *Vida a Mida i Júlia?*, guanyadores del Premi Caixa Manlleu, *De petits tots matàvem formigues*, guanyadora del Premi Teatre Jove Buero, *El Pou* -protagonitzada per persones en risc d'exclusió social, guanyadora del Premi al Compromís de Girona- i *Et Planto*, d'El Vol del Pollastre.

El 2015 Clàudia Cedó guanya el Butaca a Millor Text per *Tortugues: La desacceleració de les partícules*, espectacle produït i estrenat a la Sala FlyHard de Barcelona, que rep també la nominació al Butaca a Millor Espectacle de Petit Format i dues nominacions als Premis La Crítica 2015 a Millor Dramatúrgia i Revelació. Aquell mateix any, Clàudia Cedó guanya el V Torneig de Dramatúrgia Catalana del Festival Temporada Alta de Girona amb *DNI*. El 2016 la Sala Flyhard torna a programar un text seu, *L'home sense veu*.

XIII Obrador d'estiu

Del 08 al 28/07/2018

Lloc de trobada a Barcelona de la dramatúrgia internacional contemporània amb tallers, seminaris, debats, i lectures dramatitzades.

Més informació a www.salabeckett.cat

Amb el suport de:

Amb la patrocinació de:

Amb la col·laboració de:

Sala Beckett
Obrador Internacional
de Dramatúrgia